

Rupi Kaur - Tej és Méz (2014)

Rupi Kaur egy indiai származású 28 éves író. A Tej és Méz című verseskötetéből, több mint 3 millió kötetet adtak el, ezzel felkerült a New York Times Bestseller listájára.

Amikor először olvastam, nem értettem a lényegét, nem tudtam a sorok mögé látni, és egy hatalmas klisés versgyűjteménynek tartottam. Nem rég újra olvastam, és 17 éves fejjel végre megértettem, hogy valójában miről is szólhat a kötet. Fontos kiemelni, hogy amikor kiadták a könyvet, nem kapott elég figyelmet. Ezt követően az író Instagramon kezdte megosztani a könyv egyes részleteit, ezért nem is feltétlenül ahhoz a korosztályhoz jutott el, aki meg tudja érteni a könyv mondandóját.

A verseskötet négy ciklusra van tagolva. Az első ciklus a legrövidebb, 30 versből áll összesen, a címe pedig *"a fájdalom"*. Olyan problémákat dolgoz fel, mint a családon belüli és nők elleni erőszak, verbális és fizikai bántalmazás, és a nők elnyomása családon belül. Tartalmaz olyan verseket is, amik után muszáj hátradőlni és egyszerűen csak feldolgozni, mert annyira gyomorforgató dologról ír, de mégsem beszél róla senki, mert tabutémának számít. A vers, ami összefoglalja az egészet, rettentően sokatmondó és elgondolkodtat, viszont mégis az emberi önzőség miatt normalizálta az emberiség ezt a dolgot, és nem hajlandó rajta változtatni.

"ahányszor / azt mondd a lányodnak / hogy csak szeretetből / kiabálsz vele / arra tanítod hogy keverje össze / a haragot a kedvességgel / ami jó ötletnek tűnhet / amíg bízni nem kezd azokban / a férfiakban akik bántják / mert annyira olyanok / mint te / - lányos apáknak"

Miért normalizáltuk azt a dolgot, hogy kiabálni, esetleg megverni egy kisgyermeket egészséges? Miért van az, hogy emberek ezrei szenvednek pánikbetegségtől, szorongástól, megfelelési kényszertől, mert otthon bántalmazták őket fizikálisan, verbálisan. De ezt követően persze nyugtázták bennük, hogy semmi baj, kislányom/kisfiam, ez így van jól, csak azért kiabáltam, mert a javadat akarom. Illetve, amit szerintem mindenki sokat hallott; "Csak azért kiabáltam veled / Csak azért ütöttelek meg, hogy megtanuld..." Meséljen, kérem, mégis mit? Hogy rettegni a szülőktől normális, hogy bizalmatlannak lenni a szülőkkal kapcsolatban normális, mert nem akarunk verést, vagy egy újabb nyugtázást, hogy haszontalan emberek vagyunk, és amúgy sem lesz belőlünk semmi?

Tehát egyes szülők szerint tényleg normális azért megverni egy kisgyereket, mert nem pakol össze maga után, vagy fekete pontot szerzett matekból? Oh, és hogy miért? A válasz általában az, hogy *"Mert engem is így neveltek, és mégis felnőttem..."*. A pszichiáterének is így meséli el, véletlenül sem úgy, hogy rettegésben élt a család, amikor a családfő, azaz az édesapja hazaért? Véletlenül sem úgy, hogy félholtra verte az apja, amikor késve jött haza az iskolából, pedig csak 2 percet késett otthonról? Véletlenül sem gyerekkori traumaként hivatkozik rá? Véletlenül sem lesz gyomorgörcse, amikor meglátja a férje bőrvét, mert eszébe jutnak az emlékek?

De ne feledkezzünk meg a következményekről sem, mert ezek után nagy valószínűséggel bízni fog a bántalmazójában, aki lehet a párja, a férje, vagy csak egy barátja, és fel sem fogja ismerni, hogy ez egy mérgező kapcsolat, és muszáj lenne kiszállni belőle, mielőtt teljesen felemészti. Sok vers megemlíti a szexuális bántalmazást a gyermekkorban. Ezek közül a legfelkavaróbb, viszont számomra mégis a legőszintébb versrészlet;

"a pszichológus lefekteti / eléd a babát akkora / mint a lányok akiket / a bácsikáid fogdosnak szívesen / mutasd meg hol volt a keze / a baba lábai közé mutatsz / ... "

Szerinte a gyermeke tényleg meg fogja tudni különböztetni a rosszat a rossztól? Amikor ugyan úgy fájdalmat okoznak majd neki, majd azt mondják, hogy ez így van jól? Tudni fogja? Vagy ha tudni fogja, el fogja merni mondani neki?

A második ciklus *"a szeretet"* címet kapta. Ebben a részben a kislányból nő lett. Senkiben nem tudott megbízni annyira, hogy közel engedje magához, de talált egy férfit – egy férfit, aki a lelki társa, és teljesen egy hullámhosszon vannak. Minden verset rózsaszín felhő vesz körül.

A harmadik ciklus *"a törés"* címmel a leghosszabb, és a második legsötétebb ciklus. Itt a szakítás témáját dolgozza fel az író. A csodálatos nő és a csodálatos férfi kapcsolata kihűlt, elmúlt a szikra, és veszekedések veszik át a helyet. A nő menni akar, de a férfi mindig marasztalja, és a csodálatos nő elveszti csodálatosságát, és ihletét az íráshoz, és a rajzoláshoz is. Sok idő telik el, mire a férfi elmegy, de előtte azt mondja a nőnek, hogy *"meg kellett próbálnom. muszáj volt adnom ennek egy esélyt. végülis rólad volt szó."*, és itt veszti el önmagát teljesen főszereplőnk, mert rádöbben, hogy ez mindvégig egy érdek kapcsolat volt.

Itt visszacsatol az első ciklushoz, és feltevődik a kérdés: – honnan kellett volna felismernie egy gyermekkorban bántalmazott nőnek, hogy egy érdek kapcsolatban él, ahol csak a testéért szeretik? Mégis honnan kellett volna, megkülönböztetni a rosszat a rossztól?

Az utolsó ciklus *"a gyógyulás"* néven követi a sort, elég erős feminista jelleggel. Extrém tabu témákat dolgoz fel, az első a női testen lévő szörzet, ami mindenkin ott van, ha akarjuk, ha nem, és ráadásul természetes is. Itt kitér a megfelelésre, mert sok férfi elvárja, hogy a párja borotválja magát tetőtől talpig. Miért is? Nagyon erősen kiemeli az író, hogy soha ne akarjunk más *ideális nő képének* megfelelni, csak magunkra koncentráljunk, ha mi tényleg szeretnénk bababört, akkor szörtelenítsünk. *De. Csak. Ha. Mi. Akarjuk.*

Itt áttér a testalkat, bőrszín, súly, kinézet kérdésre is, és felmerül a szépség kérdés. Miért tölt el egyes nőket az boldogsággal, ha a párjuk rondának, dagadtnak esetleg csúnyának nevez más nőket? Nem kéne tőle magát szépnek érezni, vagy büszkének, inkább ki kéne állnia értük, mert éppen most alázták meg a saját fajtáját, és ő pedig tapsikol, mint a fóka az állatkertben. Nem melleleg a szépség relatív, mindenkinek más

a szép, a gyönyörű, az ideális. Ő sem szép mindenkinek, de nem alázhat meg senkit azért, mert neki ő nem tartozik bele a szép fogalmába, mert *egyszerűen nincs hozzá joga*.

Az elején megemlítettem, hogy az író nő indiai származású, ahol sajnos a nőknek nem túl sok a joga. A párkapcsolatban elkövetett erőszak semmilyen formában nem büntethető, és a nőknek nem sok esélyt adnak arra, hogy kilépjenek az évszázadok során kialakult szerepükből. Ha egy nő nem mos, főz, takarít, gyereket szül és nevel, és ha megpróbál kilépni a tradicionális nemi szerepéből, komoly következményekkel kell szembenéznie. Ilyen például a savtámadás, nemi erőszak, az utóbbi a *negyedik* leggyakoribb bűntény Indiában, és sajnos a nők nem is mernek felszólalni ellene az *elnyomás* miatt.

"a hátunk olyan / történeteket mesél / hogy nincs könyvgerinc / ami elbírja őket / - színes bőrű nők"

Felveti a menstruáció kérdését is, és véleménye szerint a férfiak nem szeretik, ha egy nő felveti a vérzés témát, ami nem mellel természetesen dolog, de ennek ellenére támogatják a női test áruba bocsátását, és szórakoztatásra használatát, a *nő akaratán kívül is*. Tényleg ez a követendő?

Rupi Kaur - Tej és Méz egy elég erős mondandóval ellátott verses kötetet, ami kitér az erőszakra, a szenvedélyes szerelemre, a csalódásra, és az utána következő önmagunk megtalálására is. Muszáj a verssorok mögé látnunk, különben nem láthatjuk az igazi történetet, és sosem tudjuk meg, hogy valójában miről is szól ez a könyv.

*persze, hogy sikeres akarok lenni
de nem magamért vágyom a sikerre
azért van rá szükségem hogy
elég tejet és mézet
kapjak amivel másokat is
sikerhez segíthetek*

rupi kaur

Készítette: Budai Boglárka